

ANA ĐOKIĆ PONGRAŠIĆ

ŠEMPI TI
SMOPI DA
LIMVO TE

Ilustrovaó Darko Macan

 Laguna

Text Copyright © Ana Đokić Pongrašić

Illustration Copyright © Darko Macan

Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mogu li da počnem?

E pa, ovako. Ovo je jedna 100% istinita priča, koja je započela u četvrtak rano po podne, tačnije u 13 časova i 32 minuta po lokalnom vremenu, i to na krevetu u sobi Aleksandre Peternek zvane Aleks.

Deset minuta ranije, Aleks i njen dugogodišnji prijatelj još tamo iz dana provedenih u vrtiću, Luka Matić, ušli su u prazan stan porodice Peternek. U stvari, stan uopšte nije bio prazan. Bilo je tu i stolova, i stolica, i televizora (komada tri!), i slika na zidovima, i lusteru na plafonima, nekoliko velikih stilskih ogledala i još većih stilskih komoda, jedan porcelanski Buda u mini izdanju, jedan srebrni frižider u maksimalkom veličini, laptop, usisivač, tepisi, zavese i još mnogo drugih zanimljivih i manje zanimljivih stvari; ali u stanu nije bilo nikoga ko bi na tim stolicama sedeo, nikoga ko bi te silne televizore i srebrni frižider gledao, nikoga ko bi se porcelanskom Budi i slikama na zidovima divio.

Drugim rečima, u kući nije bilo ni mame, prof. Maje Majstorović Peternek, višeg savetnika na Institutu za orijentalistiku, ni tate doc. dr sc. Igora Peterneka, kardiovaskularnog

hirurga, pa čak ni hrčka Đure, kućnog ljubimca, koji je tri dana ranije pobjegao u nepoznatom pravcu.

Dakle, Aleks i Luka su još s vrata skinuli patike i školske rance, a onda, utrkujući se, uleteli u Aleksinu sobu i bacili se na krevet.

Prvo poglavlje ili

KAKO JE LUKA SEO NA PROTEZU

Bljak! Fuuuuj! Šta je OVO?! – viknuo je Luka i poskočio s kreveta kao da ga je u najmanju ruku, pravo kroz Aleksin dušek, ugrizla velika bela ajkula iz onog strašnog filma. Čeljust čini mi se. Kljove. Ili tako nekako.

– Koje?

Aleks se u tom trenutku, iz nekog samo njoj poznatog razloga, bavila veoma detaljnim posmatranjem plafona na kojem se nije videlo ništa osim jedne krvave mrlje koju je njen rođeni otac napravio prošlog leta kada je iz petog pokušaja jastukom, i to njenim najdražim – Garfildom, uspešno pogodio komarca i usput srušio luster.

– Tu, ispod jastuka. Viri nekakva proteza!

– A, to!

Aleks je pružila ruku prema Garfildu što je više mogla, pa se zatim i cela protegnula preko kreveta.

– To je moj aparatić za zube – trijumfalno ga je podigla u vazduh. – Vidiš?

– Daj, skloni ga! – frknuo je Luka odmičući glavu.

– Zašto? Zar ti se gadi? – kao začudila se Aleks.

– Ne. Uopšte. Ja naprosto OBOŽAVAM da sedim po tamo nekakvim slinavim, smrdljivim protezama! – odbrusio je on, ponovo seo i, pre nego što će se nasloniti nazad na Garfilda, okrenuo ga na drugu stranu. Za svaki slučaj.

– Šta je, Luka? Šta tražiš?

– A šta ja znam. Drugu protezu. Neku veštačku nogu. Ili ruku. Kod tebe je sve moguće.

– Ili oko – promrmljala je Aleks gledajući u aparatić za zube na svome dlanu.

– Kakvo sad oko?! – ponovio je Luka. U sebi se pitao ne bi li ipak trebalo da ode u kupatilo i opere ruke.

– Pa veštačko! Šta si ti mislio? Nije valjda pravo?!

Aleks se pridigla i odložila protezu na policu s knjigama. Pravo na Priručnik iz hemije!

– E, zamisli da imaš veštačko oko, pa da svakog jutra moraš da ga tražiš po krevetu kao što ja tražim svoju protezu.

Luka je odlučno zavrteo glavom:

– Nema šanse, Aleks.

– Zašto?

– Zato što preko noći spavaš, i kapci su ti spuštene, i nema teorije da ti oko ispadne.

– Ma nemoj! A kako onda meni stalno ispada proteza, a imam usta? I to zatvorena. A? Kako?

– A ko kaže da su ti zatvorena? Sigurno ih otvoriš i hrčeš kô konj.

Luka je otvorio usta i glasno zahrkao.

– Daj prestani, gadiš mi se! – viknula je Aleks.

Naslonjen na Garfilda, Luka je i dalje neumoljivo hrkao.

– Prestani kad ti kažem! Ja ne hrčem! Nikada!

– Hrčeš, hrčeš.

– Ti znaš!

– Hrčeš toliko glasno da se čuje sve do mog ulaza.

– Aha. Nije nego.

Luka je ponovo zahrkao, ali se iznenada zagrcnuo i počeo da kašlje.

– Tako ti i treba!

– Daj... lupi me... tu... po leđima...

– E baš neću! – odgovorila je uvređeno Aleks i još mu je, u znak protesta, okrenula leđa. – Uostalom, možda i onaj gleda dok spava, pa mu onda ispadne – dodala je ne osvrćući se.

– Šta?

Luka je polako dolazio k sebi.

– Oko.

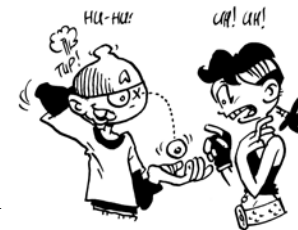
– Kakvo oko?

– Pa veštačko!

Aleks se nestrpljivo okrenula i nastavila da objašnjava:

– Onome s veštačkim okom! Dok spava. Može da ispadne to njegovo oko. Veštačko. Ako drži oči otvorene. To jest, kapke. Shvataš?

– A, to! – sada je i Luki konačno sve postalo jasno. – Pa, da. Lako moguće. Znaš, ujak mi je pričao kako je, dok je bio u ratu, s njim u brigadi bio neki tip koji je od straha držao

oči otvorene čak i dok je spavao. Možda je tako bilo i s tim tvojim tipom.

– Eto vidiš – zadovoljno je zaključila Aleks, pa dodala:
– Nosim ga već četiri godine, i ništa.

– Imaš veštačko oko?! – sada se već sasvim ozbiljno zaprepastio Luka, pa se s velikom pažnjom zagledao pravo u oči svoje dugogodišnje prijateljice. Prvo u levo. Pa u desno. Pa onda još jednom. U levo. Pa u desno.

– Ma, aparat za zube, kretenu! Nosim ga već četiri godine, a zubi su mi katastrofa. KA-TA-STRO-FA! Vidi.

Aleks se iskezila tik ispred Lukinog nosa.

– Vau! Kul! — uzviknuo je on s divljenjem. – Daj, zini još malo.

Aleks je razjapila usta najjače što je mogla. (A mogla je poprilično.)

– Pravi vampirski – zaključio je Luka stručno. – Drakula bi se odmah zaljubio u tebe.

– Prestaću da je nosim. Definitivno – promrmljala je Aleks tužno.

– To ti i nije tako loša ideja – složio se Luka. – Jer, ako ti se zubi krive dok nosiš protezu, onda će ti se verovatno ispraviti kada je više ne budeš imala. Shvataš?

– Aha – potvrdila je ona nekako neodlučno.

U sobi je nekoliko trenutaka vladala potpuna tišina sve dok Aleks nije ustala s kreveta, otišla do ormara i otvorila ga. U tom trenutku na nju su se sručila tri džemperu, dva para pantalona, dve majice bez rukava i, o užasa, jedne gaćice (srećom, čiste!). Zapravo, nije to bilo ništa neobično, ako se uzme u obzir da Aleks nikada nije bila baš preterano uredna.

– Moraću da zamolim tvoju mamu kad u sredu dođe da čisti stan da malo pospremi i ovaj moj orman – rekla je Luki pomalo se pravdajući, pa je skupila odeću s poda i ugurala je nazad na policu. Zatim je ponovo zinula i zagledala se u ogledalo pričvršćeno s unutrašnje strane ormara.

– Grozno! Naprosto grozno! – izjavila je gledajući se.

– Daj, baš si dosadna s tim tvojim kljovama! – zaključio je Luka i otvorio prvi strip koji mu se našao pod rukom. Bila je to *Borovnica*.

– Nikad se niko neće zaljubiti u mene – gundala je Aleks gledajući se u ogledalu. – Niko. Nikada. Ostariću i umreti a ni sa kim se neću poljubiti!

– Za ljubljenje nije bitan oblik zuba nego njihova boja – izjavio je Luka zadubljeno gledajući u strip, pa dodao onako, više za sebe: – Nikada ne bih

mogao da se ljubim s nekom žutozubom. Bljak!

– E pa, ja nemam žute zube!

– Znam.

Aleks se još jednom pomno zagledala u svoje gornje trojke kad je u ogledalu primetila Lukin pogled.

– Šta je bilo? Zašto me tako gledaš?

– Kako tako?

– Šta ja znam kako. Nekako. Drugačije nego inače.

– Daj, Aleks, pričaš gluposti – promrmljao je Luka sebi u bradu.

Videla je kako njegovo lice brzo nestaje iza korica stripa, a onda je zatvorila orman, okrenula se, sela na krevet i nastavila da gundá istom brzinom:

– Ja sam potpuni promašaj! I Iva i Ana već imaju dečka. Čak se i ona bubuljičava Dragana zaklinje da je letos na moru izlazila s nekim Šveđaninom ili Škotlanđaninom, mada njoj ne verujem jer laže čim zine.

Posle tri sekunde ćutanja, Aleks je zaključila:

– Kad malo bolje razmislim, svi imaju dečka. Svi, osim mene.

– Nije istina – ponovo se javio Luka.

– Kako nije? – s čuđenjem je podigla obrve i pogledala ga.

Luki se za trenutak učinilo da umesto Borovnice u stripu vidi Aleks.

– Postoji još neko ko nema dečka – rekao je on svečanim tonom.

– Daaaaa? A ko to?

Aleks je sa zanimanjem načulila uši.

– Ja! – odgovorio je Luka, pobedonosno izvirivši iznad stripa.

– Daj, Luka, nemoj da me zezaš. Ovo su ozbiljne stvari.

Aleks je zvučala toliko utučeno da je Luka od iznenađenja spustio strip i dobro je odmerio. Čak je i ruku na rame hteo da joj stavi, ali ipak nije.

– Slušaj, ideš kod mene na ručak? – upitao je umesto toga.

– Ne ide mi se – glasio je odgovor.

– Hajde, dođi. Ionako kod kuće nemaš ništa za jelo.

– Pa šta onda?! Ionako sam debela.

– Ti?!

– Aha. Trebalo bi da držim dijete. Iva i Ana su na dijete već tri dana. Jedu samo salatu. I to zelenu. Znaš, to ti je zbog kalorija. U stvari, zbog toga što zelena salata uopšte nema kalorija.

– To i jeste hrana za koze.

Aleks se pravila da ga ne čuje.

– A da ti ostaneš ovde? – predložila je. – Mogli bismo da napravimo palačinke, ha? One moje, s pekmezom, nutelom i šlagom. One koje ti najviše voliš. Šta kažeš?

– A šta ja znam – promrmljao je neodlučno Luka češkajući se po obrazu. – Mama i ujka me sigurno čekaju.

– Javi im da ćeš ručati kod mene – živnula je Aleks odjednom. – Reci im kako mi je mama toliko nakuvala da ne mogu sve sama da pojedem pa ti moraš da mi pomogneš.

– To će teško poverovati.

– Onda reci da imamo mnogo da učimo, da ćemo zajedno pisati zadatke i...

– Kao da ne znaju da ne idemo u isti razred – prekide je Luka.

– Nije važno. Reci da sam dobila jedinicu iz hemije pa moraš da mi pomogneš da je popravim.

– Šta ja znam.

– Hajde, Luka, pliz!

Luka je i dalje razmišljao. Naravno da je želeo da ostane, ali...

– Onda, ostaješ kod mene i jedemo palačinke?

– A da ti ipak dođeš kod nas, ha? Mama je rekla da uvek možeš da ručaš kod nas. I večeraš.

– I doručujem. I uživam... Da, da, da, znam, teta Marija mi je to ponovila valjda milion puta. Ali meni se danas ne jedu ni kupus, ni sarma, ni pasulj, ni punjene paprike, nego...

– Palačinke! – dovršili su oboje u isti glas.
 – Ostani, hoćeš? – moljaka je Aleks. – Juče sam u video-teci iznajmila jedan super hororac. O vampiru koji se skriva u podrumu ludnice i onda noću izlazi i ubija lekare. Zove se *Vampirova osveta*. Možemo da ga gledamo dok jedemo. Ispeći ćemo gomilu palačinki. A možemo i da se takmičimo ko će više da pojede, kao onda kad sam ja posle povraćala jer mi se smučilo, a ti si mi držao glavu iznad WC šolje, sećaš se?

– Aha – potvrdio je Luka koji se nerado sećao tog događaja.
 – Čoveče, kako mi je bilo muka. Mislila sam da ću umreti!
 – Naravno da ti je bilo muka kad si za pola sata smazala dvadeset palačinki.

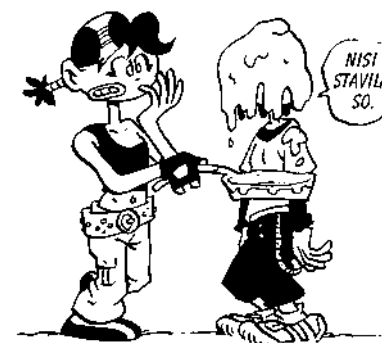
– Dvadeset sedam – ispravila ga je Aleks, pa dodala: – Šta mogu kad volim da pobeđujem... Onda, idemo da pečemo palačinke? A, Luka? – nasmešila se i nekoliko puta zatreptala očima u njegovom pravcu.

– Hajde, dobro, neka ti bude – pomirljivo je rekao Luka, ustao s kreveta i uputio se s Aleks prema kuhinji.

„Palačinke a la Aleks“

Ispečenu palačinku premazati tankim slojem pekmeza od kaj-sija. Preko toga staviti nešto deblji sloj nutele, a zatim najdeblji sloj šlaga. Pažljivo umotati i jesti. Ne obazirati se na šlag koji curi.

U kuhinji je vladala tišina. Zapravo, čulo se samo žvakanje, coktanje i mljackanje. A onda je neko prilično glasno podrignuo i rekao:

– Ne mogu više! Opet će mi se smučiti.

– Ha! Znači, ovog puta sam ja pobednik! – zaključio je Luka i obrisao rukom šlag s obraza. – Gde ti je taj super hororac o kom si toliko pričala?

– Sad mi se ne gleda. Idem da skuvam sebi čaj – rekla je Aleks i ustala od kuhinjskog stola zamazanog jajima, brašnom, uljem, nutelom i šlagom. I pekmezom, naravno.

– Hoćeš i ti?

– Čaj? Ne, hvala.

Aleks zastade na putu prema šporetu.

– Mislim da ću ipak povratiti.

– Čoveče, Aleks! – viknuo je Luka ustima punim polusa-žvakane palačinke.

– Danas nije moj dan. Definitivno. Osim što nemam sreće u ljubavi, nemam ni u palačinkama.

Aleks je stavila vodu za čaj, uključila šporet, pa se leđima naslonila na njega i počela duboko da diše kako bi rasterala mučninu iz želuca.

– Ti stvarno nisi normalna – zaključio je Luka.

– I nisam – složila se ona, usput razmišljajući da li da u šolju stavi kesicu čaja od nane ili šipka, pa pošto se odlučila za šipak, svečano izjavi:

– Mene niko ne voli.

– Otkud znaš? – zapitao je Luka ne dižući pogled sa svog praznog tanjira. – Sigurno ima neko kome se sviđaš.

– Nema.

– Ma ima.

Aleks je naglo zadržala dah.

– Misliš?

– Sto posto – potvrdio je Luka, pa se nekako zbunio, počeo škakati po nosu iako ga ništa nije svrbelo, zatim ustao od stola, podigao prazan tanjir, pa ga ponovo spustio.

– Sad stvarno moram da idem. Hajde, čao!

I da ga Aleks nije podsetila, otišao bi kući bez ranca, i onako u čarapama, sasvim sigurno.

Drugo poglavlje ili

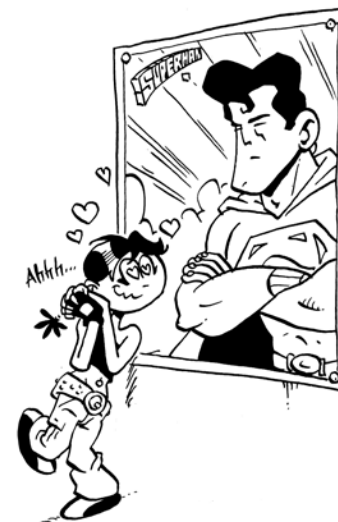
JEDAN POZIV MENJA SVE

Prvo što je Luka ugledao kad je otvorio oči bio je veliki poster Supermena na suprotnom zidu, tačno iznad nepospremljenog ujakovog kreveta. S onim svojim velikim ogrtačem i izuvijanim slovom S na grudima podsećao ga je na bezvezni portret Mona Lize s majčinog goblena. S tim što je, za razliku od nasmešene Mona Lize, ovaj njegov Supermen bio mrtav ozbiljan.

Luka je ponovo zaškiljio prema velikom posteru. I ovoga jutra maskirani Klark Kent posmatrao ga je svojim hladnim pogledom.

– Glupi Supermen! Kako me nervira! – zaključio je u polusnu i okrenuo se na drugu stranu. U istom

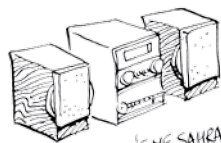
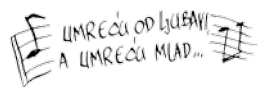
trenutku začuo je kucanje s druge strane zida, a potom i majčin glas:

– Luka, sine! Telefon!

Pomislio je da ne odgovori, da se pravi kako još spava, što je uostalom i bila istina, bar donekle, ali ga je odmah zatim uhvatila neka neobjašnjiva znatiželja.

– Evo me, idem! – viknuo je prema zidu ispred sebe, okrenuo se i ustao.

U kuhinji su mirisali uštipci. Lukini roditelji Marija i Petar Matić sedeli su za stolom i ćutke doručkovali dok je celu kuhinju ispunjavala pesma s radija.

Luka je poželeo da baci radio kroz prozor, ili bar promeni stanicu. Umesto toga, samo je pogledao na veliki zidni sat iznad frižidera. Bilo je tačno 6 sati i 45 minuta.

– *Koji me ludak zove ovako rano?* – pomislio je, a naglas rekao: – Halo?

– Ej, čao, ja sam!

Bila je to Aleks.

– Pa dobro, gde si ti toliko dugo? Već mi je otpalo uvo od čekanja! I kakva ti se to užasna muzika čuje?

Umesto muškog, sada je s radija dopirao ženski glas: „Kaži zašto me ne voliš? Zar ti nisam draga? Ta sa kojom sada si, nek ide do vraga!“

– Čoveče! Ne slušaš valjda ti to narodnjake? – ponovo se javila Aleks.

Luka nije znao šta da kaže. Zato je samo okrenuo leđa roditeljima koji su ga upitno pogledavali.

– Kupi već jednom mobilni da možemo normalno da razgovaramo – čuo je glas iz slušalice.

– Aha – bilo je sve što je odgovorio.

– Nego slušaj, nešto sam važno htela da ti kažem. Znaš, ja sam juče dugo razmišljala o onome što si mi rekao.

– Koje? Ono o protezi? – Luka je pokušao da se našali iako je u glavi čuo neko sasvim tiho zujanje.

– Ma neeeee, nego ono da možda ima neko kome se sviđam. Sećaš se?

– Pa da – zujanje u glavi bilo je sve jače.

– E pa, vidiš, ja sam o tome noćas dugo razmišljala. Toliko dugo da, kad sam na kraju prestala da razmišljam, više nisam mogla da zaspim jer mi se više uopšte nije spavalo. I tako sam do jutra samo bez veze buljila kroz prozor. Nisam mogla ni televizor da gledam, nijedan od tri, a da ne probudim mamu i tatu. Ne znam zašto kao svi normalni roditelji ne spavaju u jednoj sobi, nego su se raširili po celom stanu. I znaš šta sam zaključila?

– Šta? – Luki se njegov glas učinio nekako premekan, pa je pročistio grlo i ponovo, ali ovog puta za oktavu nižim glasom, upitao:

– Šta?

Krajičkom oka primetio je oca kako ustaje, uzima dve velike torbe do vrha napunjene čokoladama, ljubi majku u kosu i izlazi.

– Mislim da se sviđam Marku!

– Molim?!

– Sviđam se Marku!

Zujanje u Lukinoj glavi naglo je prestalo.

- Marku?
- Aha. Znaš, pre nekoliko dana izlazila sam iz učionice i slučajno sam naletela na Marka koji se gurao s Maksom i onda smo se on i ja sudarili, mislim ne Maks i ja, nego Mar-

ko i ja, i onda mi je on rekao „Izvini!“, a uopšte nije bio kriv. Shvataš? Zašto bi se on meni izvinjavao? Dečaci se ionako ne izvinjavaju devojčkama. Nikada. Osim ako im se sviđaju. Zar ne?

- Možda je lik samo dobro vaspitan – rekao je Luka, iako je u sebi mislio sasvim suprotno.
- Ma neeeee. I sigurna sam da me je pogledao. ONAKO. Znaš.
- Slušaj, Aleks...
- Tada uopšte nisam ni primetila, ali sada, kad sam celu noć razmišljala o svemu, hoću da kažem o tom događaju...
- Moram da idem – prekinuo ju je Luka u pola rečenice.
- Zovu me na doručak. Hajde ćao!

- Spustio je slušalicu ne čekajući odgovor i krenuo nazad u sobu koju je delio s ujakom i Supermenom.
- Luka sine, a doručak? – začuo je majčin glas iza sebe.
 - Ne mogu sad da jedem, nisam gladan – odgovorio je i zatvorio vrata za sobom.